

Översättning

Giltighetstid

1.11.2025–31.10.2030

Författningsgrund

Polisförvaltningslagen (110/1992) 4 §

Ändrar/Upphäver

POL-2020-28566, 5.6.2020: Polisens verksamhet vid våld i hemmet och i nära relationer samt vid våld mot kvinnor

POL-2021-116664, 27.10.2021: Fältmemorandum för övervaknings- och alarmfunktioner (KEMU) för alarmuppdrag som gäller våld i nära relationer

POL-2021-137982, 9.11.2021: Polisens brev med hänvisningar till hjälptjänster för parterna vid våld i nära relationer

Målgrupper

Polisen

Polisens agerande vid våld i nära relationer

Innehåll

1 Allmänt	2
1.1 Anvisningens syfte, tillämpningsområde och mål	2
1.2 Centrala begrepp	3
2 Åtgärder vid utredning av våld i nära relationer	4
2.1 Identifiering av våld i nära relationer och registrering av brottanmälan	4
2.2 Bemötande av brottsoffer, stödåtgärder och bedömning av skyddsbehov	4
2.3 Riskbedömning och multiprofessionellt samarbete	6
2.4 Inledande undersökningsåtgärder vid övervaknings- och larmuppdrag	9
2.5 Egentlig förundersökning	10
2.6 Avslutande av förundersökningen	12
3 Polisenheternas interna anvisningar	13
4 Utbildning, kompetensutveckling och kvalitetskontroll	13

1 Allmänt

1.1 Anvisningens syfte, tillämpningsområde och mål

Våld i nära relationer är i alla dess former allvarlig brottslighet, såväl med tanke på individens grundläggande och mänskliga rättigheter som också ur samhällssynpunkt. Både strafflagen (39/1889) och grundlagen (731/199) förpliktar polisen att vidta nödvändiga åtgärder för att förebygga och utreda våld i nära relationer. Polisens skyldighet att säkerställa att de grundläggande och mänskliga rättigheterna tillgodoses kompletteras av internationella fördrag, såsom Istanbulkonventionen¹, och Europeiska unionens rättsakter, såsom brottsofferdirektivet².

Syftet med denna anvisning är att styra och harmonisera polisens agerande vid hanteringen av våld i nära relationer i enlighet med de skyldigheter som ålagts polisen. Anvisningen ska tillämpas vid alla fall av våld i nära relationer som kommer till polisens kännedom och den riktar sig till alla anställda inom polisen.

Anvisningens centrala mål är att

- anställda inom polisen ska kunna identifiera när ett ärende handlar om våld i nära relationer
- fastställa de åtgärder som krävs vid utredning av våld i nära relationer med beaktande av parternas ställning och särskilt tillgodoseendet av brottsoffrets rättigheter
- tillhandahålla medel att förebygga ytterligare våld i nära relationer.

Utöver utredning och förebyggande av dessa brott är det i fråga om våld i nära relationer mycket centralt att skydda brottsoffren och säkerställa att parterna får tillgång till stöd och hjälp. Det ingår i den grundläggande kompetensen och fortlöpande utvecklingen av yrkeskunskapen hos var och en som arbetar inom polisen att beakta och behärska dessa frågor, särskilt inom sektorerna övervakning, larm och brottsbekämpning.³

¹Europarådets konvention om förebyggande och bekämpning av våld mot kvinnor och av våld i hemmet (FördrS 53/2015). Ansvar för genomförandet av Istanbulkonventionen ligger hos NAPE-kommissionen som är underställd social- och hälsovårdsministeriet och som har i uppgift att bereda en uppdaterad nationell plan för genomförandet av Istanbulkonventionen. Genomförandeplanen för Istanbulkonventionen 2022–2025 finns på <https://julkaisut.valtioneuvosto.fi/handle/10024/164243>.

²Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/29/EU av den 25 oktober 2012 om fastställande av miniminormer för brottsoffers rättigheter och för stöd till och skydd av dem samt om ersättande av rådets rambeslut 2001/220/RIF.

³I frågor som rör våld i nära relationer ska utöver denna anvisning även Polisstyrelsens övriga normer som rör hanteringen av dessa frågor beaktas, däribland åtminstone följande: Polisens operativa handbok för ingripande i och förebyggande av våld i nära relationer (POL-2021-158307, nedan kallad handbok om våld i nära relationer, på finska); Hänvisning av brottmål till medling (POL-2024-108437, på finska); Skydds- och stödåtgärder för parter i brottmål (POL-2024-109847); Ett barn i polisverksamhet och vid förundersökning (POL-2019-34669) och Handbok för utredning av vålds- och sexualbrott mot barn (POL-2021-160077, på finska); Besöksförbud (POL-2023-41272); Ingripande i människohandel och liknande brott och hjälp till offer för människohandel (POL-2020-38265); Handbok för förundersökning av människohandelsbrott (POL-2024-41826, på finska); Prioritering och beslutsfattande vid förundersökning (POL-2023-68548) och Handbok i upprättande av förundersökningsprotokoll (POL-2023-126630).

1.2 Centrala begrepp

I denna anvisning avses med **våld i nära relationer** allt sådant våld⁴ som skadar en annans hälsa psykiskt eller fysiskt och där förövaren (den misstänkte i förundersökningen) och offret (målsäganden i förundersökningen) har en nära relation till varandra⁵.

En nära relation föreligger åtminstone om parterna är eller har varit gifta, är sambor, syskon eller släktingar i rakt upp- eller nedstigande led. En nära relation kan inte definieras uttömmande, utan det avgörande är vanligtvis det känslomässiga förhållandet till den andra personen. Ofta ingår även nuvarande eller tidigare partner i definitionen av en nära relation, medan vanliga vänskapsrelationer eller relationer med skol- och arbetskamrater inte betraktas som nära relationer⁶.

Våld omfattar inte bara handlingar som faller inom rekvisiten för brott mot liv och hälsa enligt 21 kap. i strafflagen, såsom (psykisk eller fysisk) misshandel. Det kan även vara fråga om sexuellt, digitalt, ekonomiskt eller kulturellt, exempelvis **hedersrelaterat våld**⁷, olaga förföljelse och andra sådana former av kränkande behandling. Förteckningen är inte uttömmande, men det centrala i definitionen av våldet är att det skadar någon annans hälsa – på ett fysiskt eller psykiskt plan⁸. För mer information om begreppen i samband med våld i nära relationer hänvisas till Polisstyrelsens handbok om våld i nära relationer och till ordlistan över våldsbegrepp⁹ av Institutet för hälsa och välfärd (THL).

⁴Vid våld i nära relationer kan många brottsbeteckningar komma ifråga. Mest frekvent konstateras misshandel, grov misshandel och lindrig misshandel (21 kap. 5, 6 och 7 § i strafflagen), vilka utöver fysiskt våld omfattar psykiskt våld, om det har skadat någons hälsa, tillfogat någon smärta eller försatt någon i medvetlöshet eller något annat motsvarande tillstånd.

⁵Våld i nära relationer kan också, beroende på den närmare arten av relation mellan parterna, vara våld i hemmet, våld i parrelationen eller våld under sällskapande.

⁶Definitionen av en nära relation kan härledas från 21 kap. 16 § 1 mom. 2 punkten i strafflagen, enligt vilken lindrig misshandel hör under allmänt åtal om gärningen har riktat sig mot gärningsmannens make eller tidigare make, syskon, släkting i rakt upp- eller nedstigande led eller den som har eller har haft gemensamt hushåll med gärningsmannen, eller mot någon annan person som annars är eller har varit närstående till gärningsmannen på grund av ett med dessa jämförbart personligt förhållande. Enligt lagens förarbeten kan åtminstone också partner som bor skilt samt far- och morföräldrar omfattas av paragrafens tillämpningsområde. Även nära relationer "som redan har upphört" kan höra till tillämpningsområdet, till exempel vid långvariga separationssituationer. I förarbetena sägs uttryckligen att vanliga vänskaps- och kamratrelationer i samband med skolgång, studier eller fritid, bekantskaper på Internet, de inbördes relationerna mellan kollegerna på en arbetsplats eller att flera studerande bor tillsammans i en studentbostad inte skapar någon presumtion om en nära relation (RP 78/2010 rd, s. 24–25).

⁷Uttrycksformerna för hedersrelaterat våld beskrivs på sidorna 18–19 i Handboken om våld i nära relationer. Med hedersrelaterat våld avses sådana former av våld som motiveras och rättfärdigas av behovet att upprätthålla eller återställa familjens, släktens eller gemenskapens gemensamma heder.

⁸Även exempelvis våld mot djur kan anses vara inte endast ett djurskyddsbrott, utan även i vissa fall en form av psykiskt våld riktat mot familjemedlemmar.

Ordlistan innehåller definitioner av de begrepp som enligt rekommendationen ska användas i arbetet mot våld. Ordlistan finns på webbplatsen <https://www.julkari.fi/handle/10024/143062>.

2 Åtgärder vid utredning av våld i nära relationer

2.1 Identifiering av våld i nära relationer och registrering av brottsanmälan

Polisen ska i sin verksamhet, särskilt vid mottagande av brottsanmälningar och förbehandling av brott, liksom vid polisens övervaknings- och larmuppdrag, i initialskedet ge akt på om det kan vara fråga om våld i nära relationer. När polisen får en anmälan om, eller annars lägger märke till, fysiskt eller psykiskt våld mellan personer i en nära relation, ska polisen utan dröjsmål registrera en brottsanmälan. I brottsanmälan klassificeras det i Patja-systemet som våld i nära relationer och dess underklassificeringar¹⁰.

Vid våld i nära relationer är det typiskt att de berörda parterna inte vill reda ut händelserna för polisen, särskilt inte efter att en tid har gått och situationen mellan parterna har lugnat ner sig¹¹. Det bör dock noteras att den brottsbeteckning som eventuellt kommer i fråga vid våld i nära relationer oftast gäller brott som omfattas av allmän åtalsrätt (exempelvis merparten av brotten mot liv och hälsa enligt 21 kap. i strafflagen, också lindrig misshandel, och av sexualbrotten enligt 20 kap. samt olaga förföljelse) och därför ska förundersökning göras oberoende av de berörda parternas vilja.

Att situationen fortgår gör våldet i en nära relation allvarigare och därför blir det ännu viktigare att ingripa med behövliga åtgärder. Det spelar en viktig roll att brottsanmälan registreras, nödvändiga åtgärder vidtas och förundersökningen slutförs, såväl med tanke på att det straffrättsliga ansvaret ska realiseras och brottsspiralen brytas som att parterna i rätt tid får den tillgång till stöd, hjälp och skydd de behöver. Grunderna för beslut om att avsluta en förundersökning och de omständigheter som då ska beaktas beskrivs närmare i avsnitt 2.6.

2.2 Bemötande av brottsoffer, stödåtgärder och bedömning av skyddsbehov

I alla fall av våld i nära relationer ska parterna, i synnerhet målsäganden, bemötas med finkänslighet och opartiskhet. Vid våld i nära relationer är målsäganden oftast i en sårbar position. Ärendet måste hanteras med beaktande av att våld i nära relationer ofta upprepas och blir allvarigare till sin karaktär. Målsägandens kontakter med myndigheterna och förundersökningar kan ytterligare öka risken för upprepat våld. Polisen måste vara medveten om att målsäganden i ett akut läge inte nödvändigtvis på egen hand förmår söka hjälp för sin situation eller ens förstår sig vara offer för våld i nära relationer. Ett tillräckligt ingripande från polisens sida i rätt tid är mycket avgörande för

¹⁰Våld i nära relationer klassificeras i Patja som "003 Våld i nära relationer" och tilldelas en lämplig underklassificering såsom "313 Riktad mot person under 18 år", "314 Riktad mot vuxen", "312 Annan", "310 Hedersrelaterat våld", "311 Könssympning av kvinnor" eller "315 Psykiskt våld".

¹¹Av den orsaken är det viktigt att de preliminära utredningsåtgärderna görs omsorgsfullt, de preliminära förhören spelas in och rättigheter och skyldigheter klargörs i början av förhöret, enligt närmare anvisningar nedan i avsnitt 2.4.

att bryta våldsspiralen och för att målsäganden, övriga berörda parter och i synnerhet barnen ska få adekvat stöd, hjälp och skydd.

Av dessa skäl behöver följande åtgärder vidtas så snart ett fall med våld i nära relationer kommer till polisens (t.ex. övervaknings- och larmverksamhetens (ÖvL) eller brottsbekämpningens (BrB)) kännedom:

- 1) Målsägandens samtycke **inhämtas** till att kontaktuppgifterna förmedlas till en tillhandahållare av stödtjänster för brottsoffer (**ÖvL och BrB**)¹².
- 2) **Med målsägandens samtycke förmedlas kontaktuppgifterna och målsäganden hänvisas¹³ i ett så tidigt skede som möjligt till behövliga stödtjänster** (såsom skyddshem, brottsofferjouren, socialvårds- och kristjänster (FUL 4:18). Polisen ska utöver de berörda parterna även **ta hänsyn** till övriga berörda personer, **särskilt barn och andra utsatta personer**, och göra nödvändiga **barnskyddsanmälningar¹⁴, orosanmälningar¹⁵ och vidta andra skydds- och stödåtgärder** för att säkerställa deras säkerhet. När en person under 18 år utsätts för våld ska **barnskyddsmyndigheterna** alltid utan dröjsmål kontaktas och Polisstyrelsens anvisning Ett barn i polisverksamhet och vid förundersökning följas. (**ÖvL och BrB**)
- 3) Det **görs en riskbedömning** av situationen i enlighet med avsnitt 2.3 (**ÖvL och BrB**) och **en bedömning** av målsägandens **behov av skydd** (FUL 11:9 a (**BrB**)).

Vid bedömningen av behovet av stödtjänster och av skydd ska dessutom det som sägs i frågan i anvisningen om Skydds- och stödåtgärder för parter i brottmål och i handboken om våld i nära relationer följas. När det gäller brott som rör våld i nära relationer bör polisen vid behov också hänvisa alla andra berörda parter till nödvändigt stöd. Det bör uppmärksammas att förutom målsäganden också den misstänkte ska hänvisas till stödtjänster, bland annat för att bryta brottsspiralen och förebygga ytterligare brott.

¹²Enligt 3 kap. 10 § 3 mom. i förundersökningslagen (805/2011, FUL) ska förundersökningsmyndigheten, om målsäganden med stöd av 11 kap. 9 a § bedöms vara i behov av särskilt skydd eller om brottets beskaffenhet eller målsägandens personliga omständigheter annars förutsätter det, fråga målsäganden om denne samtycker till att hans eller hennes kontaktuppgifter ges till en organisation som tillhandahåller stödtjänster för målsägande och, om målsäganden ger sitt samtycke, utan ogrundat dröjsmål förmedla uppgifterna.

¹³När det gäller målsägande ska polisen alltid aktivt se till att de blir underrättade om hjälp och stöd som står till buds, såsom Brottsofferjouren, även om de inte samtycker till förmedling av sina kontaktuppgifter. I det sammanhanget kan brevet med hänvisningar till hjälptjänster som finns i bilaga användas som vägledning, men utöver detta måste polisen muntligen klargöra relevanta frågor och säkerställa att de förstås.

¹⁴Polisen är skyldig att göra en barnskyddsanmälan i alla sådana fall där den i sin uppgift har fått kännedom om ett barn för vars del behovet av vård och omsorg, omständigheter som äventyrar barnets utveckling eller barnets eget beteende kräver att behovet av barnskydd utreds (25 § i barnskyddslagen, 417/2007).

¹⁵Om parternas behov av socialvård är uppenbart, får med deras samtycke kontaktinformationen förmedlas till socialvården. Om samtycke inte kan fås och personen är uppenbart oförmögen att svara för sin omsorg, hälsa eller säkerhet, eller om ett barns bästa absolut kräver det, ska polisen utan dröjsmål göra en anmälan trots sekretessbestämmelserna (35 § 2 mom. i socialvårdslagen (1301/2014) och 25 § 1 mom. i lagen om stödjande av den äldre befolkningens funktionsförmåga och om social- och hälsovårdstjänster för äldre (980/2012).

- 4) Målsäganden tillhandahålls vid behov en **stödperson** (FUL 4:6 och 4:10), ett **rättegångsbiträde** (FUL 4:6 och 4:10) och en **intressebevakare** (FUL 4:8), eller så **görs en framställan till domstolen om att sådana ska förordnas** utan dröjsmål och senast i det första förhöret i enlighet med anvisningen om Skydds- och stödåtgärder för parter i brottmål (s. 9–13) (**ÖvL och BrB**).
- 5) **Tillfälligt besöksförbud meddelas¹⁶, om en riskbedömning visar att det är uppenbart att den berörda personen löper risk att bli utsatt för allvarligt våld och situationen är akut.** Alternativt **görs** vid behov en **ansökan om att besöksförbud ska meddelas för den skyddsbehövande** eller så **hänvisas** målsäganden att vid behov ansöka om **besöksförbud** i enlighet med Polisstyrelsens anvisning (**ÖvL och BrB**). Besöksförbud kan bli aktuellt särskilt vid upprepat hot om våld eller vid allvarliga trakasserier, till exempel i form av upprepade försök till kontakt eller besök.

2.3 Riskbedömning och multiprofessionellt samarbete

När ett fall av våld i nära relationer har uppdragats ska polisen genast bedöma riskerna för upprepat våld och vilka åtgärder (exempelvis besöksförbud och tvångsmedel) som krävs för att avvärja hotet om våld¹⁷. Ur ett riskbedömningsperspektiv kan situationerna variera: det kan handla om år av likartat våld mellan samma personer, eller ett hot om våld som kommit till polisens kännedom för första gången och som snabbt eskalerar till extrema nivåer. Båda exemplen kräver åtgärder från polisens sida.

¹⁶I 3 kap. i lagen om besöksförbud (898/1998) föreskrivs om tillfälligt besöksförbud. Enligt 11 § 2 mom. i lagen ska en anhållningsberättigad tjänsteman på eget initiativ meddela tillfälligt besöksförbud, om en person vars liv eller hälsa hotas har ett så uppenbart behov av skydd att det förutsätter att förbudet meddelas omedelbart. Enligt lagens förarbeten ska ett tillfälligt besöksförbud meddelas när det på basis av en riskbedömning är klart att personen hotas av allvarligt våld som ett besöksförbud kan skydda denne mot och att det är fråga om en akut situation där skyddet för personen kräver att ett omedelbart förbud meddelas. RP 143/2022, s. 58. Enligt 1 kap. 3 § i lagen om besöksförbud kan också utvidgat besöksförbud meddelas och enligt 3 a § kan domstolen på yrkande av en anhållningsberättigad tjänsteman bestämma att ett utvidgat besöksförbud övervakas med hjälp av tekniska anordningar. Ett sådant påbud kan utfärdas, om teknisk övervakning är nödvändig för att avvärja ett hot om brott mot liv, hälsa eller frihet och övervakningen inte är oskälig med hänsyn till hur allvarligt det hotande brottet är, förhållandena för den som ställs under övervakning och andra omständigheter som framkommit i saken.

¹⁷I fall av våld i nära relationer ska polisen alltid bedöma hur allvarligt och upprepat våldet är samt om liv riskeras, i syfte att förhindra detta och ge brottsoffret samordnat skydd och stöd (artikel 51.1 i Istanbulkonventionen). Vidare krävs enligt artikel 51 i Istanbulkonventionen att det vid denna bedömning, i alla delar av utredningen och vid tillämpningen av skyddsåtgärder, tas vederbörlig hänsyn till om förövarna av sådana våldshandlingar innehar eller har tillgång till skjutvapen (artikel 51.2). Också enligt artikel 16 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/1385 om bekämpning av våld mot kvinnor och våld i nära relationer ska så tidigt som möjligt, till exempel i samband med den första kontakten med behöriga myndigheter, eller så snart som möjligt efter den första kontakten med dem, brottsoffrets särskilda skyddsbehov fastställas genom en individuell bedömning, när så är lämpligt i samarbete med alla relevanta behöriga myndigheter.

Vid den riskbedömning som gäller den brottsmisstänkte bör följande faktorer uppmärksammas särskilt:

- tidigare brott och våldsamt beteende från parternas sida
- arten¹⁸ och frekvensen av våldsamt beteende, hotelser eller oönskade kontaktförsök och om det eskalerar
- kontrollerande och isolerande beteende gentemot målsäganden
- intensiv svartsjuka, upprepade kontaktförsök och olaga förföljelse
- upprepade överträdelser av besöksförbud
- klart hotfulla situationer (exempelvis separation, vetskap om målsägandens nya partner, till exempel på grund av ett negativt beslut, en brottsanmälan, rättegång eller dom i anknytning till en vårdnadstvist, samt frigivning efter anhållande eller häktning)
- tillgång till vapen och användning av rusmedel
- andra händelser som påverkar den misstänktes livssituation negativt (till exempel problem med missbruk, den mentala hälsan eller ekonomin, självdestruktivt beteende)
- målsägandens tillhörighet till en minoritetsgrupp (till exempel etniska och religiösa minoriteter, könsminoriteter och sexuella minoriteter samt personer med funktionsnedsättning)
- målsägandens och andra närståendes rädsla och upplevelser med avseende på situationens allvar och sin säkerhet.¹⁹

Dessutom måste det i riskbedömningen också tas hänsyn till eventuella hot mot personer som står parterna nära, särskilt mot barnen i familjen²⁰.

I det första skedet görs riskbedömningen av övervaknings- och larmverksamhetens patrull och av den allmänna ledaren och fältchefen eller av den som registrerar brottsanmälan och får vetskap om händelsen i initialfasen. Uppgifterna om den

¹⁸Ur ett riskbedömningsperspektiv är allvarligt våld till exempel försök till dråp, användning av vapen, kvävning och strypning, våldtäkt och handlingar som har orsakat allvarliga skador. Högriskhotelser är till exempel hot om dråp och självmord samt, i fråga om upprepade oönskade kontakter, stalkning och besök i hemmet eller på arbetsplatsen. Institutet för hälsa och välfärd har tagit fram en Marak-handbok där det på sida 33 finns en tabell för bedömning av våldets allvar ur ett riskbedömningsperspektiv [THL:s Marak-handbok](#) (på finska).

¹⁹Andra möjliga riskfaktorer är till exempel att målsäganden är gravid, att det finns små barn i familjen, våld mot husdjur, att målsäganden är en äldre eller en ung person, eller hedersrelaterat våld. Enligt en finländsk studie om bakgrundsfaktorerna till familjemord omfattar dessa såväl faktorer som rör familjen och relationen (till exempel våld och en svår skilsmässosituation), faktorer relaterade till förövarens personliga och sociala situation (till exempel hälsoproblem, självdestruktivt beteende, dålig socioekonomisk situation), faktorer relaterade till förövarens barndom (till exempel oroande beteende och en otrygg uppväxtmiljö) som faktorer relaterade till professionella (misslyckade insatser, tidigare kontakt mellan förövaren och myndigheterna, inte fått tillgång till hjälp). Ellilä, Marianne – Paavilainen, Eija – Aho, Anna Liisa: Perhesurmien taustatekijät ja ennaltaehkäisy uhrien läheisten näkökulmasta. (Bakgrundsfaktorer och förebyggande av familjemord ur offrens närståendes perspektiv, på finska.) [Kriminologia, 2023 3\(2\)](#), 46–72, s. 50.

²⁰Exempelvis har man funnit att det bakomliggande motivet hos personer som har dödat sina egna barn i allmänna drag är hämnd för skilsmässa eller allvarliga psykiska problem. [Inrikesministeriets publikation 35/2012: Selvitys perhe- ja lapsensurmien taustoista vuosilta 2003–2012](#), s. 14. (Utredning om bakgrunderna till familje- och barndråp 2003–2012)

preliminära riskbedömningen och utifrån den vidtagna åtgärder ska förmedlas till brottsundersökning. Riskbedömningen fortgår under hela förundersökningen på undersökningsledarens och utredarens ansvar. Om läget förändras eller våldet upprepas accentueras behovet av att ompröva risken.

Efter den initiala kartläggningen av riskfaktorer ska polisen i rätt tid och konsekvent ingripa i situationen och rikta in nödvändiga åtgärder, vilket i vissa fall också kräver ett effektivt samarbete mellan olika myndigheter och organisationer. Ju allvarigare våldet eller hotet om våld är, ju oftare det återkommer och ju fler av de andra ovan nämnda faktorerna i riskbedömningen som är relevanta i ett enskilt fall, dess fler åtgärder krävs för att avvärja hotet om våld. Baserat på den preliminära riskbedömningen bör polisen hänvisa till behövliga tjänster och fullgöra sina lagstadgade rapporteringsskyldigheter, till exempel vad gäller eventuella barnskydds- och orosanmälningar (se avsnitt 2.2 för mer information). Utifrån riskbedömningen görs en värdering av vilka undersökningsåtgärder (såsom tvångsmedel, häktning och meddelande av besöksförbud, för närmare information se avsnitt 2.4) som kan bidra till att bryta våldsspiralen.

Behövliga anteckningar om riskbedömningen och utifrån den vidtagna åtgärder görs i undersökningsrapporten och vid behov dessutom i eventuella blanketter för riskbedömning som används eller i andra handlingar som förvaras tillsammans med undersökningsmaterialet. Om det i handläggningen av fallet framkommer att det kan föreligga risk för våld mellan parterna i fortsättningen, ska detta också registreras i POTI-systemet i syfte att förebygga våld i framtiden²¹. Registreringen ska göras även om det inte finns någon anledning att misstänka brott i det enskilda fall som behandlas.

Om det framkommer behov av en mer omfattande riskbedömning (till exempel vid hot om upprepat våld eller ett allvarligt fall av våld), ska den kontaktperson som enheten har utsett i enlighet med avsnitt 3 omedelbart kontaktas. En mera omfattande riskbedömning görs i första hand med hjälp av MARAK-handlingsmodellen²² och THL:s MARAK-blankett för riskbedömning. I andra hand kan en mera omfattande riskbedömning göras med någon annan modell som polisenheten i fråga använder, såvida den i allt väsentligt motsvarar MARAK-konceptet och garanterar en minst lika omfattande efterlevnad av kraven enligt artikel 51 i Istanbulkonventionen för att bekämpa våld och tillgodose målsägandens grundläggande och mänskliga rättigheter. Uppgifter om att en mera omfattande riskbedömning har gjorts ska också registreras i PATJA-systemets utredningsrapport.

För att ta itu med våld i nära relationer och bryta våldsspiralen krävs att polisen samarbetar särskilt med aktörer inom social- och hälsovården och tillhandahållare av stödtjänster för brottsoffer, såsom Brottsofferjouren samt mödra- och skyddshemmen.

²¹POTI-registreringar som rör våld i nära relationer ska förses med föranteckningen "Läva" som står för våld i nära relationer.

²²MARAK är en multiprofessionell metod för riskbedömning och för att hjälpa offret vid allvarligt våld i parrelationen, där olika myndigheter och organisationer medverkar. MARAK-aktiviteterna inleds med ett samtal mellan offret och myndigheterna, till exempel polisen, och MARAK-blanketten för riskbedömning fylls i, varefter ärendet kan hänskjutas till MARAK-arbetsgruppen för vidare behandling. Mer information om MARAK-verksamheten finns till exempel på adressen <https://thl.fi/sv/teman/vald/som-stod-for-arbetet/marak-multiprofessionell-riskbedomning>.

2.4 Inledande undersökningsåtgärder vid övervaknings- och larmuppdrag

Preliminära undersökningsåtgärder ska inledas så snart en misstanke om brott kommer till polisens kännedom. Det är viktigt att de preliminära undersökningsåtgärderna och noggranna registreringar av dem i systemen sätts i gång utan dröjsmål, bland annat för att säkerställa att målsägandens eventuella ovilja att klargöra för händelserna, exempelvis på grund av känslomässiga band eller påtryckningar, eller åberopande av närståendes tystnadsrätt, inte hindrar att den misstänkte ställs till straffrättsligt ansvar.

Om polisen till exempel under ett uppdrag observerar våld, ska polisen registrera en brottsanmälan, vidta skyddsåtgärder och göra en preliminär bedömning av skyddsbehov och risker, men utöver det under ledning av den polisman som har utförandeansvaret vidta följande åtgärder:

- Inledande separata förhör²³ med parterna och vittnena hålls på ett konfidentiellt och tryggt sätt som kan spelas in till exempel med ett mobilt videosystem.
- Gärningsplatsen och eventuella kroppsskador och materiella skador dokumenteras.
- Redskap som eventuellt har använts tas i besittning och konfiskeras.
- Målsäganden hänvisas, och eskorteras vid behov, omedelbart till läkare²⁴.
- Eventuella inspelningar från larmcentralen²⁵ och övervakningskameror, liksom digitalt bevismaterial sparas och andra bevis inhämtas, eller om sådana inte är omedelbart tillgängliga, vidarebefordras den information som behövs för att skaffa fram dem för utredningen.
- En preliminär bedömning görs om meddelande av besöksförbud och tillgripande av tvångsmedel, såsom att gripa eller anhålla den berörda, samt om förutsättningarna för husrannsakan²⁶.
- Parternas vapenlicenser och vapen kontrolleras i vapenregistersystemet LUHTI (primärt begärs detta redan av larmcentralsoperatören, i andra hand gör man det själv). Om det utifrån systemet eller andra observationer framgår att den misstänkte innehar skjutvapen, vidtas omedelbara åtgärder för att utreda

²³Det är särskilt viktigt att förhören hålls separat, eftersom det kan vara omöjligt för brottsoffret att berätta om fallet i samma rum som den misstänkte, bl.a. på grund av rädsla. Om offret fysiskt förs till en annan plats (t.ex. en polisbil) kan det bli lättare för offret att berätta om våldet. Offret bör därför om möjligt förhöras på en annan plats än den misstänkte.

²⁴Högsta domstolen har i sitt avgörande [HD:2021:73](#) slagit fast att det inte kränkte en närståendes rätt att vägra vittna att anamnesen i ett läkarutlåtande använts som bevisning. Vad som antecknas i ett läkarutlåtande kan följaktligen vara avgörande även i de fall där målsäganden åberopar sin tystnadsrätt enligt 17 kap. 17 och 18 § i rättegångsbalken (4/1734).

²⁵Även inspelningar av nödsamtal kan vara väsentliga bevis, trots att målsäganden åberopar sin rätt som närstående att vägra vittna. I sitt avgörande av den 26 september 2025 i mål R 18/2025/776 godkände Åbo hovrätt tingsrättens motivering till den del den ansåg att eftersom målsäganden frivilligt hade ringt larmcentralen och berättat om händelserna, kränkte det inte målsägandens rätt att vägra vittna att inspelningen av nödsamtalet användes som bevis, och det har inte heller framkommit några skäl att förbjuda användningen av inspelningen som bevis i målet.

²⁶En polisman får för utredning av ett brott gripa en brottsmisstänkt som påträffas på bar gärning eller som försöker fly. Finns det förutsättningar för anhållande, får en polisman gripa en brottsmisstänkt även utan ett förordnande om detta, om anhållandet annars kan äventyras. Vid användning av tvångsmedel ska särskilt proportionalitetsprincipen, principen om minsta möjliga skada och finkänslighetsprincipen beaktas.

förutsättningarna för ett beslut om temporärt omhändertagande och ett förfarande för återkallande av licensen.

- Åtgärderna registreras i detalj i PATJA-systemet (i fråga om utredandet av fallet och vidtagna åtgärder görs en *utredningsanmälan* och ifråga om riskbedömningen en *utredningsrapport och POTI*) och larmuppdragens projekt- och utförandekoder läggs till²⁷.

Vid intervjuer och förhör ska beaktas och den som hörs informeras om sina rättigheter och skyldigheter, såsom de berörda parternas rätt att vägra vittna mot sina närstående (RB 17 kap. 17 och 18 §). Närståendes vägran hindrar dock inte att bevis inhämtas på annat sätt än genom målsägandens utsaga. Det är också möjligt att domstolen senare anser att målsäganden inte har tystnadsrätt i målet, om det finns skäl att misstänka att målsäganden inte själv har beslutat om att utöva denna rätt²⁸. Därför är det viktigt att alla intervjuer och förhör och viktiga detaljer som polisen själv har observerat dokumenteras och registreras i utredningsanmälan och utredningsrapporten, även om den berörda personen senare åberopar sin rätt att tiga. Ur detta perspektiv är det också viktigt att använda ett mobilt inspelningssystem under de inledande förhören.

2.5 Egentlig förundersökning

Undersökningsledaren vid våld i nära relationer bör som regel vara en anställningsberättigad tjänsteman som också har befogenhet att fatta behövliga beslut exempelvis om att meddela tillfälligt besöksförbud och om tvångsåtgärder. Om parterna har andra anhängiga ärenden som gäller våld i nära relationer i förundersökning ska utredningsansvaret om möjligt tilldelas samma utredare och undersökningsledare för att få en överblick över situationen och göra en riskbedömning, och för att underlätta bedömningen av nödvändiga skyddsåtgärder.²⁹

I förundersökningen ska det ses till att det så fort ärendet inletts bedöms hur brådskande det är och att åtgärderna enligt denna anvisning vidtas så tidigt som möjligt under förundersökningen. Den operativa chefen för brottsbekämpningen och därefter undersökningsledaren ansvarar för att, om ett ärende har inletts genom en brottsanmälan eller om de åtgärder som anges i avsnitten 2.2, 2.3 och 2.4 av grundad anledning inte har vidtagits inom övervaknings- och larmsektorn, dessa åtgärder vidtas utan dröjsmål så snart ärendet har kommit till brottsbekämpningen.

²⁷Bilaga 2 innehåller en checklista som är särskilt utformad för övervaknings- och larmverksamhetens uppdrag relaterade till våld i nära relationer, med en sammanställning av de initiala åtgärder som polispatrullerna ska vidta på sina uppdrag.

²⁸Högsta domstolen kom till denna slutsats i sitt avgörande [HD:2019:17](#) och motiverade att tröskeln för misstanke uppfylldes bland annat genom att den misstänkte tidigare hade utövat våld mot målsäganden, det faktum att de bodde tillsammans och att det därmed var möjligt att utöva påtryckningar på målsäganden, samt målsägandens åberopande av sin rätt att vägra vittna först i rättegångsskedet.

²⁹När ett ärende som gäller våld i nära relationer hänskjuts till egentlig undersökning och undersökningsarrangemangen planeras bör det ges akt på brottets art, de berörda parternas ställning och på att de ansvariga undersökningsledarna och utredarna har tillräcklig kompetens för att handlägga ärendet på det sätt som anges i denna anvisning. För brottsoffret kan könstillhörigheten hos den polisman som sköter ärendet också vara av särskild betydelse.

Särskilt förhören och andra kontakter med målsäganden ska skötas med takt och på ett sådant sätt att den misstänkte eller andra personer i dennes närmaste krets inte befinner sig i samma rum som målsäganden eller att omständigheterna annars är sådana att den misstänkte eller andra personer får kännedom om kontakten. Av dessa skäl ska målsägande vid fall av våld i nära relationer som regel inte höras per telefon, eftersom detta medför betydande risker för målsägandens säkerhet och för utredningen av ärendet³⁰. Vid hedersrelaterat våld rekommenderas Kameleon-formuläret K5, "Hedersrelaterat våld i nära relationer/familjer", när man förbereder frågorna för förhöret.

I förundersökningen ska all nödvändig och tillräcklig bevisning inhämtas om det misstänkta brottet och om konsekvenser och skador som åsamkats målsäganden och eventuellt andra inblandade, särskilt barn.³¹ Undersökningsledaren ska bedöma förutsättningarna för eventuella tvångsmedel, där exempelvis viktig bevisning kan fås genom att den misstänktes telefon blir föremål för genomsökning av utrustning och frihetsbegränsande tvångsmedel (bl.a. anhållande, häktning, (förstärkt) reseförbud) kan vara viktiga för att bryta våldsspiralen. Om saken har uppdagats under ett övervaknings- eller larmuppdrag, är det motiverat att åtminstone en medlem av patrullen hörs som vittne om sina iakttagelser av händelserna³².

Vid en förundersökning måste utredarna och i slutändan undersökningsledaren uppmärksamma alla former av våld i nära relationer och kontrollera att de brottsbeteckningar som utreds har valts ut på ett korrekt sätt. Det kan finnas skäl att misstänka att samma misstänkte har begått flera brott mot samma offer, till exempel flera gånger misshandlat, begått sexualbrott eller brott mot heder eller frihet³³.

Medling vid våld i nära relationer är i princip förbjuden³⁴. Polisstyrelsen har utfärdat en anvisning om medling, POL-2024-108437, där även förbudet mot medling vid våld i nära

³⁰ Där det är motiverat kan målsäganden också kontaktas per telefon, när till exempel den misstänkte har gripits och det kan säkerställas att inte heller andra personer kan påverka målsäganden under samtalet, och syftet med samtalet är att klargöra frågor som inte kräver ett personligt möte med målsäganden med tanke på klargörandet av ärendet, stöd- och skyddsåtgärder eller riskbedömning.

³¹ Diskrimineringsombudsmannen (DO) anser [i sin utredning om att begränsa en förundersökning eller att inte väcka åtal i fall av våld i parrelationer och i nära relationer 2024](#) att polisen bör fokusera på att utreda de konsekvenser och skador som brottet orsakat. EU:s direktiv 2024/1385 om bekämpning av våld mot kvinnor förutsätter att offret ska uppmuntras att söka sig till hälsovården för att inhämta ett utlåtande om sina fysiska och psykiska skador. Även i fråga om barn behöver också andra konsekvenser av misshandel utöver de fysiska bedömas.

³² Detaljerade observationer av händelser som gjorts av en medlem av en polispatrull kan spela en viktig roll som bevis, till exempel om målsäganden under förundersökningen eller senare i domstolen åberopar sin rätt att vägra vittna.

³³ I fråga om upprepat våld ska i regel varje enskild handling som den misstänkte begått behandlas som ett separat brott i brottsanmälan, och tid och plats för respektive brott registreras korrekt i anmälan. Om det emellertid är fråga om kontinuerligt icke-fysiskt våld, såsom digitalt våld (t.ex. att förolämpa, kontrollera eller skada en annan person genom informations- och kommunikationsteknik), kan det upprepade beteendet bedömas som en enda handling som har pågått under en längre tid, såsom olaga förföljelse eller kränkning av kommunikationsfreden. Även i det fallet är det viktigt att det inhämtas tillräckligt med information och bevisning om varje enskilt tillvägagångssätt.

³⁴ I och med ändringen av medlingslagen (1015/2005, 1.1.2025) infördes en ny 3 a § som generellt förbjuder medling vid våld i nära relationer. Efter ändringen får medling inte längre ske i brott som innefattar våld och vissa andra brott, såsom sexualbrott, olaga hot eller olaga förföljelse, om brottet varit riktat mot en närstående till den misstänkte. Förbudet gäller utöver brott som begås i ett parförhållande även brott som begås i andra nära relationer. Målsägandebrott kan dock alltså medlas, förutsatt att villkoren för medling i övrigt är uppfyllda.

relationer beskrivs närmare. Även om ärendet inte kan hänskjutas till medling ska utredningen vid behov hänvisa de parter som är inblandade i våldet i den nära relationen och också andra berörda personer till andra tjänster som kan bidra till att lösa situationen mellan dem. Det kan bli fråga om olika tjänster inom socialvården, missbruk, mentalvård och terapi.

2.6 Avslutande av förundersökningen

När förundersökningen avslutas ska undersökningsledaren kontrollera att den har gjorts omsorgsfullt, att nödvändiga och tillräckliga förundersökningsåtgärder har vidtagits för att utreda det misstänkta brottet och dess följder samt att en riskbedömning har gjorts och nödvändiga stöd- och skyddsåtgärder utifrån den vidtagits. Undersökningsledaren ska också kontrollera att de beskrivna åtgärderna har registrerats i informationssystemen och i förundersökningsmaterialet³⁵. Utredarna och, i sista hand, undersökningsledaren, ansvarar för att nödvändiga klassificeringsmärkningar görs i Patja-systemet. I fall där en klassificering om våld i nära relationer har gjorts felaktigt, till exempel på grund av en felaktig uppfattning om relationen mellan de berörda parterna, måste klassificeringen tas bort och det nya klagorandet om relationen mellan parterna registreras åtminstone i utredningsanmälan innan ärendet avslutas.

Det bör även ges akt på huruvida våldets olika uttryck har utretts i tillräcklig utsträckning, hur frekvent våldet är och hur länge det har fortgått. När förundersökningen avslutas bör det kontrolleras att alla brottsbeteckningar som överstiger tröskeln för förundersökning har registrerats korrekt. En nära relation måste beaktas också när det fastställs om det misstänkta brottet är lindrigt, av grundformen eller grovt³⁶.

Utgångspunkten vid utredning av brott som gäller våld i nära relationer är att ärendet förs till åtalsprövning och att förundersökningen ska säkerställa att straffansvaret förverkligas. Som nämnts är det dock typiskt vid våld i nära relationer att parterna efter att en tid har gått inte längre vill utreda händelserna. Ofta ger förundersökningen därför inte tillräcklig bevisning om händelseförloppet för ett åtal, särskilt om de initiala förundersökningsåtgärder som beskrivs i avsnitt 2.4 inte har kunnat vidtas. Om det inte finns tillräcklig bevisning för vad som hänt, ska ärendet inte läggas ned eller avbrytas genom beslut av förundersökningsledaren, utan överlämnas till åklagaren för bedömning till exempel i ett begränsningsförfarande.

Vid beslutsprövningen ska det beaktas att det vid våld i nära relationer inte i fråga om något brott mot liv och hälsa enligt 21 kap. i strafflagen har någon betydelse huruvida målsäganden har ett straffanspråk eller har återkallat sitt anspråk. Förundersökningen

³⁵Tidigare i anvisningen anges att uppgifter som rör riskbedömningen ska registreras åtminstone i utredningsrapporten och POTI-systemet.

³⁶Exempelvis bör det vid gränsdragningen mellan misshandel och lindrig misshandel beaktas att det misstänkta brottet har riktats mot en person i en nära relation. Högsta domstolen har till exempel i flera avgöranden fastställt att straffet i fråga om våld i nära relationer ska mätas ut i förhållande till hur skadlig och farlig gärningen är samt till gärningsmannens skuld i övrigt (HD 2021:20, 2020:20, 2018:22, 2012:9, 2002:2). Se även DO:s ovan nämnda rapport från 2024, s. 34–25, där DO har hävdade att förekomsten av en nära relation och dess betydelse i fallet bör komma fram i polisens och åklagarnas avgöranden.

vid misstanke om ett brott som hör under allmänt åtal kan därför aldrig läggas ned på denna grund.

Om brottet är ringa till sin art, är den allmänna regeln att polisen inte kan fatta beslut i ärendet på grundval av 3 kap. 9 § 1 mom. i förundersökningslagen, eftersom våld i nära relationer med hänsyn till dess särdrag i regel inte är ett uppenbart obetydligt brott bedömt som en helhet i den mening som avses i bestämmelsen³⁷. I sådana fall kan dock ett bötesförfarande övervägas, om villkoren i övrigt är uppfyllda. Även i fall där parterna har träffat en överenskommelse, eller där det är fråga om det första fallet av våld i den nära relationen mellan dem, bör ärendet i regel föras till åklagaren för avgörande, antingen för åtalsprövning eller för ett begränsningsförfarande³⁸.

3 Polisenheternas interna anvisningar

Polisinrättningarna och centralkriminalpolisen ska upprätthålla en uppdaterad och täckande förteckning över stödtjänster, socialvårdstjänster och andra samarbetspartner inom polisenhetens område till vilka parterna vid våld i en nära relation kan hänvisas för att få den stöd och hjälp de behöver och med vilka samarbete kan etableras för att förebygga och bekämpa våld i nära relationer och utreda relaterade brott. Alla anställda inom polisen ska ha förteckningen till hands, också de som är på patrull- och alarmuppdrag, så att den snabbt kan hittas och ges till berörda personer.

Polisinrättningarna och centralkriminalpolisen ska också ha en aktuell och lättillgänglig förteckning över vilka (MARAK-kontaktperson(er) och andra möjliga parter) som ska underrättas i fall av sådant upprepat eller allvarligt våld i nära relationer som kräver en mer omfattande riskbedömning. Enheterna ska vid behov ta fram enhetsspecifika anvisningar beträffande den sektorinterna ansvarsfördelningen för att säkerställa att de ansvar som anges i avsnitt 2 är klara och att de åtgärder som beskrivs i anvisningen faktiskt blir genomförda.

4 Utbildning, kompetensutveckling och kvalitetskontroll

Polisens kompetens inom våld i nära relationer behöver kontinuerligt utvecklas, genom både nationella utbildningsprogram och arbetsplatsutbildning som anordnas av

³⁷Som framgår ovan är lindrigt och ringa våld i nära relationer ett allvarligt samhällsproblem och det har varit lagstiftarens avsikt att samhället ska ingripa även vid mindre allvarligt våld i nära relationer och se till att straffansvaret förverkligas. Exempelvis har lagutskottet i sin behandling av ändringen av åtalsrätten ansett att "Ändringen i åtalsrätten hjälper upp offrets situation och ger en klar signal om att inte ens lindrig misshandel i en nära relation är acceptabel och att det inte handlar om en privat angelägenhet mellan parterna." (LaUB 21/2010 rd, s. 2–3).

³⁸En klar utgångspunkt kan anses vara att ärendet ska gå till åtalsprövning. Vid yrkanden om förundersökningsbegränsning ska det bedömas om det allmänna intresse som ska bedömas i ett mål om våld i nära relationer ställer hinder för en begränsning. DO har i sin ovan nämnda rapport från 2024 uttalat att man måste förhålla sig återhållsamt till begränsning av förundersökning vid våld i nära relationer och att åtal ska väckas oftare för att säkerställa att straffansvaret förverkligas mer resolut och konsekvent än i dagsläget.

enheterna själva³⁹. Förutom Polisyrkeshögskolan ansvarar alla polisinrättningar och Centralkriminalpolisen för utbildningen. För att uppfylla skyldigheterna enligt Istanbulkonventionen och brottsofferdirektivet är det motiverat att Polisyrkeshögskolans grundläggande utbildning, chefsutbildning, fortbildning och specialutbildning för poliser omfattar obligatorisk utbildning om olika former av våld i nära relationer och hur det kan bekämpas⁴⁰.

Alla inom polisen som har att göra med fall av våld i nära relationer har ansvar för att utveckla sina egna kunskaper och följa gällande lagstiftning och Polisstyrelsens normer. Polisenheter ska i sin interna kvalitetskontroll ge akt på att polisen ingriper vid brott i fråga om våld i nära relationer, att brotten utreds och åtgärderna registreras i enlighet med denna anvisning och handboken om våld i nära relationer. Polisstyrelsen övervakar behandlingen av ärenden som gäller våld i nära relationer och verksamheten följs upp och utvecklas i det nationella USEL-nätverket⁴¹. Utbildningsmaterial tas fram och uppdateras i samarbete med centrala samarbetsmyndigheter och intressenter.

Ilkka Koskimäki, Polisöverdirektör

Olga Larinkari, Polisinspektör

Handlingen har undertecknats elektroniskt i dokumenthanteringssystemet. Polisen den 24.10.2025 kl. 15:04. Registratorskontoret kan verifiera underteckningen.

Bilagor

Polisens brev med hänvisningar till hjälptjänster för parterna vid våld i nära relationer
Checklista för fältet - Våld i nära relationer
Checklista för utredningen - Våld i nära relationer

³⁹Polisförvaltningen har till sitt förfogande en webbkurs som tar upp våld i nära relationer. Kursen heter "[Lähisuhdeväkivalta ja poliisi](#)" (Våld i nära relationer och polisen) och den lämpar sig också för självstudier. Utöver självständiga webbkurser är det motiverat att kursens teman också behandlas regelbundet i interna arbetsplatsutbildningar inom enheterna.

⁴⁰Enligt artikel 25.1 i brottsofferdirektivet ska tjänstemän som kan förväntas komma i kontakt med brottsoffer, till exempel poliser och domstolspersonal, få både allmän och specialiserad utbildning på en nivå som är anpassad till kontakten med brottsoffer, i syfte att öka deras medvetenhet om brottsoffers behov och göra det möjligt för dem att behandla brottsoffer på ett opartiskt, respektfullt och professionellt sätt. Utredning av våld i nära relationer kräver färdigheter som varje polis bör ha – i den utsträckning som uppgifterna kräver. Enligt rapporterna (2019 och 2024) från expertgruppen för genomförandet av Istanbulkonventionen (GREVIO) erkänner de finska myndigheterna inte i tillräcklig utsträckning den könsrelaterade karaktären av våld mot kvinnor och dess särdrag. Av rapporterna kan dras den slutsatsen att det behövs fortlöpande utbildning och upprätthållande av kompetensen på alla nivåer och inom alla funktioner inom polisen.

⁴¹USEL-nätverket är ett nationellt polisenätverk på befälsnivå som tillsammans med centrala samarbetsaktörer dryftar praxis i anknytning till bland annat hänvisning av brottsoffer, medling och intressebevakning samt besöksförbud.

Distribution

Polisenheterna under Polisstyrelsen
Polisstyrelsens enheter

För kännedom

Sinetti-normbiblioteket/Riksdagen
Polisstyrelsen/Registratorskontoret
Inrikesministeriets polisavdelning
Skyddspolisen
Ålands polismyndighet
Nödcentralsverket
Justitieministeriet
Riksåklagarens byrå
Justitiekanslersämbetet
Social- och hälsovårdsministeriet
Institutet för hälsa och välfärd
Brottspåföljdsmyndigheten
Brottsofferjouren
Förbundet för mödra- och skyddshem
Webbplatsen Polisen.fi/Staben

Polisstyrelsen

Bergsmansvägen 3, PB 1000, 02151 Esbo

kirjaamo.poliisihallitus@poliisi.fi

Tel. +358 295 480 181, Fax +358 295 411 780, polisen.fi